

ВСЪКИ БРОЙ 6 СТРАНИЦИ! Съ бесплатно приложение брошура отъ чудесния романъ на Карлъ Май „ЛОВЦИ НА НЕГРИ“. Илюстрираниятъ романъ „Джимъ Джунглата“ продължава!

ПЯТЪТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА IV	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ. ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ. ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.	Одобрень и препоръчанъ отъ Министерство на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г. РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ	РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ ЦАРИЦА ИОАННА № 18 Пощ. чекова смѣтка № 1328	БРОЙ 15
---------------------	--	--	---	-------------------

БЛЪНЪТЪ НА АЛНАСХАРЪ

Алнасхаръ бѣше много мързеливъ, докато бѣше живъ баща му. Въмѣсто да работи за да си изкарва прехраната, той не се свѣнѣше да проси вечерно време и на другия денъ да преживява съ изпросеното.

Баща му умрѣ отъ старостъ и остави всичко по сто драхми на всѣко отъ децата си. Алнасхаръ, който никога не бѣ виждалъ толкова пари, се поуди какво да купи съ тѣхъ. Следъ като помисли доста, реши да купи чаши, шипета и други стъклари. Той сложи всичко въ една плетена кошница, избра едно малко дюкянче, въ което седна съ кошницата предъ себе си, съ грѣбъ облегалъ на стената и зачака да дойдатъ купувачи на стоката му.

Като седѣше така, съ погледъ вперенъ въ кошницата, той почна да мечтае и произнесе следнитѣ думи доста високо, та съседтъ му — шивачтъ го чу.

— Тая кошница, каза той, ми струва сто драхми и това е всичко каквото имамъ на свѣта. Като продамъ стоката на дребно, ще взема за нея двеста драхми, съ тѣхъ ще купя още стъклари и ще ги продамъ за четиристотинъ. Ще продължавамъ все така, ще събера четири хиляди драхми; после лесно ще стигна до осемъ хиляди, а когато станатъ десетъ хиляди, ще оставя стъклариитѣ и ще стана търговецъ на скъпоценности. Ще търгувамъ съ диаманти, бисери и други скъпоценни камъни. Като събера достатъчно богатство, ще си купя хубава къща, земи, роби и коне; ще живѣя на широко и ще се прочуя навсѣкжде. Ще събера въ моята къща всичкитѣ музиканти, танцьори и танцьорки въ града.

Но нѣма да се сира на това, а ще събера, ако е рекълъ Господъ, до сто хиляди драхми. Когато стана толкова богатъ, ще се смѣтамъ равенъ на князѣтѣ и ще поискамъ за жена дъщерята на великия везиръ, комуто ще предложа за зестра хиляда наполеона. Ако везиртъ ми откаже — това не може да стане! — ще му я открадна подъ носа и ще я доведа у дома.

После ще се облѣча както прилича на князь, ще яхна златооседланъ конь и, сподиренъ отъ робитѣ си, ще отида въ палата на везира.

Като пристигна у везира, ще се кача по стълбата, всрѣдъ робитѣ наредени въ две редици — отлѣво и отдѣсно. Великия везиръ ще ме посрещне като зетъ и ще ми отстъпи мѣстото си. Двама отъ робитѣ ми ще държатъ по една кесия съ хиляда наполеона. Азъ ще взема едната и ще я подамъ на дѣдо ми:

— Ето, ще му кажа, хилядата наполеона, ко-

ито ти обещахъ за зестра на княгинята — дъщеря ти. После ще му подамъ другата и ще кажа: и — Ето, вземи и тая, давамъ ти я, за да те покажа, че съмъ човѣкъ, който удържа думата си. Следъ тази ми постъпка всички ще говорятъ за моето великодушие.

После ще се върна у дома по сжция тържественъ начинъ. Жена ми ще изпрати единъ слуга да ме поздрави за посещението, направено на баща ѝ, великия везиръ; азъ ще възнаградя слугата съ богатъ подарѣкъ. Ако тя намисли да ми изпрати нѣкакъвъ подарѣкъ, азъ нѣма да го приема и ще върна пратеника.

Когато седнеме да вечеряме, азъ ще седна на почетното мѣсто и ще гледамъ сериозно предъ себе си, безъ да поглеждамъ налѣво или надѣсно. Малко ще говоря и когато жена ми, хубава като месечина, застане предъ мене богато облѣчена, азъ ще се престоря, че не я виждамъ. Слугинитѣ, които ще бждатъ около нея, ще ми кажатъ: — Господарю, ето съпругата ти, твоята покорна слугиня.

Нѣма ли да благоволишъ да я погледнешъ?

Азъ нѣма да отговоря нищо и това още повече ще ги очуди и натъжи. Тѣ ще се хвърлятъ въ краката ми и дълго време ще стоятъ така да ме молятъ и азъ най-после ще вдигна глава, преструвайки се, че не ги виждамъ. Едва следъ дълги молби, ще се реша да погледна жена си и така още отъ първия денъ ще ѝ покажа, какъ мисля да се държа съ нея презъ остатъка отъ живота си.

Тя ще се оплаче на майка си и майка ѝ, жената на великия везиръ ще дойде, ще ми цѣлуе ръка и ще ми каже:

— Господарю, — тя не ще посмѣе да ми каже „зетко“ — моля ти се, не бжди лошъ къмъ дъщеря ми. Увѣрявамъ те, че тя е добра и те обича отъ душа.

Но баба ми напраздно ще говори, азъ нѣма да ѝ отговоря нито дума, ще остана твърдъ въ държанието си. Тогава тя ще вземе една чаша вино, ще я подаде на дъщеря си, мойта жена и ще ѝ каже:

— Иди, подай му сама тази чаша, може да не бжде толкова жестокъ, да откаже да я вземе отъ твоята хубава ръка.

Жена ми ще дойде съ чашата и ще застане цѣла треперяща предъ мене. Но като види, че азъ не се обръщамъ дори да я погледна, ще каже съ плачъ:

— Мой любими господарю, моля ти се, бжди милостивъ и приеми тая чаша отъ ръката на твоята смирена слугиня.

Азъ нищо нѣма да ѝ отговоря.

— Скѣпи ми господарю, ще продължи тя като заплаче по-силно и като доближи чашата да устата ми, не ще престана да моля и да плача, докато не пиешъ отъ тая чаша.

Молбитѣ ѝ ще дотегнатъ, азъ ще ѝ хвърмля страшенъ погледъ, ще ѝ ударя една плесница и ще я ритна толкова силно, че тя ще се търкулне далечъ отъ мене.

Алнасхаръ толкова се бѣше вдѣлбочилъ въ видението си, че ритна съ кракъ, като че ли наистина жена му бѣше предъ него. За нещастие той ритна толкова силно кошницата си, че тя падна отъ дюкянчето на улицата и стъклариитѣ се строшиха на хиляда парчета.

Съседтъ му — шивачтъ, който чу чудноватата му речъ, прихна да се смѣе когато кошницата падна.

— Не те ли е срамъ, каза той на Алнасхаръ, да се огнасяшъ толкова лошо съ младата си жена, която нищо лошо не е сторила? Ако бѣхъ на мѣстото на великия везиръ — твоя тѣсть, щѣхъ да накарамъ да ти ударятъ сто тояги и да те прекаратъ изъ цѣлия градъ, да те видятъ всички.

МАЛКО СМѢХЪ:

— Какво значи френската дума „rien“?
— Нищо.
— Какъ нищо! Все трѣбва нѣщо да значи!

Малката Анка счупила куклата си и не престава да плаче.
— Стига Анче, утешава е майка ѝ. Недей да плачешъ. Куклата и безъ това бѣше стара.
— У-у-у, азъ не плача за старата, а за нова!

Митко е на обѣдъ у леля си.
— Митко, пита лелята, можешъ ли самъ да режешъ месото?
— Мога, лельо, и у насъ е толкова жилаво!

— За геолога хиляда години сж нищо.
— Какво приказвашъ? А азъ, глупакътъ, вчера дадохъ на единъ геологъ сто лева на заемъ!

Хигроскопъ

Всички сте виждали картичкѣ, които предсказватъ времето — оставатъ сини, ако времето е хубаво, и ставатъ розови преди да завали.

Можете да си направите сами такива карти много лесно. Пригответе разтворъ отъ кобалтова соль, готварска соль и гума арабика. Съ този разтворъ можете да напоите известни части на нѣкой малкъ пейзажъ — тѣ ще бждатъ сини, ако е сухо и ще станатъ розови, ако е влажно.

Може сжщо да залепите на единъ картонъ два листа — единъ синъ, другия розовъ. На синия напишете съ четка, потопена въ горния съставъ: „Ще вали!“ А на розовия напишете: „Времето ще бжде хубаво!“

Поглеждайте всѣки денъ този хигроскопъ: само фразата, която се вижда, е върна.

Момичето, уловено отъ Зибъ, разказва, че чичо ѝ Криспенъ Всеядецътъ, е избѣгалъ отъ затвора и сега е членъ на бандата злосторници, която е ограбила Уилсонъ. Презъ това време Джимъ трѣгва на чело на една експедиция, съ надежда да залови тия разбойници.

Блиманне, разгледай върва по да не попаднемъ въ засада. Джекъ, иди лѣвния брѣгъ на пропастьта. Азъ ще обикновената пжтека, а другитѣ ще чакатъ тука нашия знакъ.

И наистина единъ куршумъ изсвирва и пробива каскета на Джимъ, който се преструва, че пада.

Зная, че се излагамъ на сериозна опасность, но това е единичното срѣство

Хвърли това огледало, Джекъ. Проклетата змия, очиларка, пипнатъ си. (Следва)